

Bil je srednje velik, še kar širokopleč fant, svoj čas je menda boksal. Obraz je že imel kot kak pretepač. Po cesti je hodil z naprej nagnjenimi rameni, z dolgimi, zibajočimi se koraki in skoraj vedno s čikom v kotu ust. Oblečen ni bil niti revno niti pretirano elegantno — skušal pa je biti frajer. Velike, predrzne oči si je zakrival s temnimi očali. Med vsem drugim je v svojem razburkanem življenju videl tudi notranjost stanovanja na Miklošičevi 9. Vedel pa je, da so ga zaprli bolj zaradi svarila drugim, in zato tega ni jemal preveč resno. Klicali so ga Ferari.

Stanoval je na koncu dolge in temne ulice, v neposredni bližini kolodvora. Njegova soba je bila prostorna in zato pozimi mrzla. Kadar koli si stopil vanjo, ti je buhnil nasproti zatohel val. Omet je od vlažnih sten odstopal in se krušil, stene in strop so bili motno svetlo sive barve. Živel je v večnem neredu; postelja ob steni je bila taka, kot jo je zapustil zjutraj — z odgrnjeno odejo, v kepo stlačeno blazino in položano umazano belo rjuho. Na mizi je imel knjige in zvezke, ki so odprti ležali nametani drug čez drugega, več napol praznih cigaretnih škatlic, umazane kavne skodelice in žličke, kdaj pa kdaj pa je sredi tega stal kak pokvarjen radio, ki ga je pravkar razstavil. (Pod roko je namrč popravljaj prijateljem radioaparate, da je zaslužil nekaj soldov.) V kotu sobe je stala ozka omara; v njej je hranil orodje, steklenice z minulih popivanj in celo zbirko inozemskih cigaretnih škatlic, ki jih je prazne pobiral v baru. Po tleh je bil pognjen nekakšen linolej, na več koncih raztrgan in do kraja obrabljen, tako da je leseni pod v velikih krpah blejal na dan.

Ferari o sebi in o svojem življenju ni nikoli govoril. Samo njegovi najožji prijatelji so vedeli, da sta njegova starša ločena. Da živi skupaj z očetom, ki ga je menda enkrat za vselej premlatil, ko je izvedel za eno izmed njegovih lumparij. Odtistihdob da ga pušča oče na miru.

Tako je živel sam, po svoje. Potikal se je naokrog; kot je nanoslo, je preživel dan. V nemirnem hlastajočem beganju mu je čas uhajal med prsti, da ga ni mogel zgnesti v spomin. Kot da ima preganjavico, je vedno načrtoval in se loteval vseh mogočih podvigov. Podoben je bil vojskovodji, ki pričinja bitke na kakih petih frontah. Vedno sredi dogodkov in nikoli varen pred presenečenji.

Včasih pa ga je popadla čudna melanholija. Tudi za teden dni se je zaprl v sobo, ure dolgo nepremično ležal na postelji in zijal v strop.

Prijateljem, ki so mu pihali na dušo, je v takih obdobjih resno in z neverjetno zagrizenostjo zatrjeval, da se bo poboljšal in da bo študiral. Svojih obljub seveda nikoli ni držal.

Z avtomobili se je prevozil več kot marsikdo, ki je imel avtomobil. Z vsemi, ki jih je srečaval, je bil takoj prijatelj in za vsako žensko se je na cesti ozrl. Pri ženskah je imel precej uspeha. Bile so pravzaprav edino, kar ga je v resnici zanimalo. (Večkrat je namreč pokazal zanimanje tudi za kaj resnejšega, vendar se je takega hitro naveličal.) Pri osvajanju je vedno improviziral. Osvajal je, ne da bi karkoli vnaprej premišljeval, nagonsko se je približal vsaki ženski, ki jo je hotel imeti, in s čudovito prefinjenostjo je izrabil vsako priložnost, pa naj je bila še tako bežna in medla. Morda mu je to uspelo prav zato, ker je delal brez načrta in ga ni mogla zмести nobena nepredvidena okolnost. Neverjetno je bilo, kako se je znal prilagoditi okolju in razpoloženju. Pri tem pa je vselej vnesel v družbo nekaj svojega, kar je vznemirjalo in čemur so se lahko le redke ženske uprle. Njegova osvajalska moč je tičala v zamolklem glasu, v katerem je trepetalo tisoč obljub. Govoril je največje neumnosti in neslanosti, ki pa so v barvi njegovega glasu pridobile nekaj temnega in poseben pomen. Pri tem je tudi vedno nezgrešljivo zadel pravi trenutek in način, da jih je telesno razdražil.

Na domačih zabavah in pijančevanjih v baru mu je vzniknil v očeh mrzel sij; zdelo se je, da je njegove zenice prevlekla tanka plast motne steklenine. Govoril je pretirano veliko, povsod je bil v središču pozornosti in dogodkov, vse, kar je storil, je moralo biti občinstvu na očeh. V tistem polglasnem vzdušju, naelektrenem s še pritajenimi strastmi, je bil doma. Bil je gospodar, in če mu je kdo kljuboval, se je stepel. Večkrat se je pripetilo, da je bil tepen. Vendar, čeprav je bilo to še tako očitno, je gledalce vneto prepričeval, da jih je nasprotnik skupil in da si ga je bržčas za vse večne čase zapomnil. O tem ni nehal govoriti vse dotlej, dokler niso bili po njegovem vsi prisotni prepričani, da je on resnični zmagovalec. Veseljačil je prešerno in z lahkoto, kot bi stresal kovance iz rokava. Dajal je za pijačo in dal se je povabiti. Okrog pulta je uganjal hrup, če drugega ne, se je z barmanom prepiral, kako je treba zmešati pijače, ali pa, da mu je premalo natočil. Izgubljene osamljence si je privoščil tako mimogrede z eno ali dvema besedama, sicer pa se je tudi zgodilo, da je pospremil kakega pijanca kos poti. Največ časa je seveda onegavil okrog žensk. Kar tako neomajno pogumen tudi ni bil in čisto vseeno mu tudi ni bilo, če ga je katera zavrnila. Zato se jim je bilo treba približati počasi, vendar brez misli, tako nagonsko; zagrabititi je bilo treba priložnost.

Uporabljal je stare in zelo cenene trike. Vabil jih je k sebi, da bi tudi one skupaj s prijatelji praznovale njegov rojstni dan. »Da, prav danes je moj rojstni dan,« jim je govoril s svojim suhim, pritajenim glasom. »Kakšno naključje, da sem te prav na ta dan spoznal. Pridi, punčka, to morava zaliti.« Da bi bil pravcati greh, če ne bi šle, da bo trajalo samo pol urice; nekaj malega bodo popili in zaplesali dvakrat ali trikrat, tako jim je tvezel. Sploh je Ferari ženskam zmeraj lagal. Naj je bilo še tako neverjetno, otročje prozorno, one so mu verjele; verjele so mu, ker so mu hotele verjeti. Bilo je videti, kot bi same sebe prepričevale, da je vse, kar jim napleta, resnica. Na takih »maminih slavjih« (tako je imenoval te zabave) je ženske najprej opijanjal. Sam ni pil pretirano, le toliko, da je postal drzen in je njegova čutnost planila na dan. Potem je zaplesal, jih tesno stiskal in dražil. Že po enem ali dveh plesih je opravil z njimi. Včasih pa jih je drgetajoče pustil, hladni in neprizadet. Zdelo se je, kot bi užival v njihovi muki, ko so ga iskale z blodečimi rokami. Dogodilo se je tudi, da se je napil. Tedaj je vse pokvaril; razbijal je steklenice in kozarce, onemoglo rogovilil in z neko silovito besnostjo, ki je kot kri iz žile kar naprej vrela iz njega, napadal vsakogar za prazen nič. Tudi ženske je tepel.

Nepoboljšljiv je bil Ferari; nekoč se je zaradi nekega dekleta na vrat na nos odpeljal v Beograd. Zasledoval jo je na cesti, in ko je na peronu kupila vozovnico, je enako vozovnico kupil tudi sam. V kupeju se je seznanil z njo. Dva tedna ga potem ni bilo v Ljubljano.

Za Ferarija so bila najhujša jutra. Z mrazom in blede sivo stvarnostjo so mu vračala razsodnost. Strgala so mu sanje njegovega sveta. Z glavoboli in slabostmi, ki so jih prinašala, so neusmiljeno razgrinjala klavrnost njegovih početij. Teptala so ga v blato. Poniževala so ga. Razen tega so mu prinašala tudi skrbi. Treba je bilo misliti, kako bi prišel do denarja, treba je bilo trkati na vrata in prosjačiti za kakšno delo. Tako si je večkrat šele po dolgem tekanju priboril najbolj obrobno vlogo v filmu ali na televiziji; moledoval je, da so ga končno sprejeli. Pri tem je nemalokrat začutil, da med njim in sinočnjim krvnim prijateljem le ni takega prijateljstva, da bi si bila enaka. Njegov prijatelj je bil vendar to in to; kaj pa je bil on?

Toda takih malih ponižanj nikoli ni jemal tragično. Bil jih je navajen in zanj so bila stvarnost. (Saj drugače vendar ne gre, nekakšen red pa mora biti!) Tudi pozabljal jih je hitro. Čudno je bilo ob vsem tem samo to — kar se je dogajalo sicer redko — da je nenadoma, kot bi ga kaj pičilo, s pravcato ihto zameril kako malenkost.

Poštenost in vse, kar je s tem v zvezi, je razumel po svoje; marsikdaj je izmaknil kaj v trgovini, ko je nakupoval, ali pa je na trgu

sunil kako jabolko s štanta; tudi če si mu posodil, ti ni nikdar vrnil. Imel pa je neko čast. Brez pomišljanja je pomagal še tako bežnemu prijatelju. Seveda le v takih stiskah in težavah, ki so izvirale iz lumparij. Velikokrat se je tepel, ker se mu je zdelo, da trije ali štirje kmetje že malce preveč obdelujejo kakega osamljenega reveža. Ni mu bilo žal obleke, brc in udarcev, ki jih je skupil. Pa čeprav tistega, za katerega se je tepel, sploh ni poznal. Nikoli ni tako kot večina zamahnil z roko in si zamrmral: »Naj si kri puščajo, osli!« Vedno je bil zraven, prizadet, in kar drvel je v mlatež, če ga je kaj ujezilo.

Morda je vse to počenjal le zaradi strastne želje, ki ga je neprestano razganjala; želje, da bi se uveljavil in da bi ga občudovali. Da bi izzval začudenje, je počenjal najbolj nore in nemogoče stvari.

Proti večeru se je vedno odpravil v mesto. Nekako do devetih je zaključil svoj stalni obhod. Krožil je od ene do druge kavarne, restavracije in gostilne. Pri tem je šel samo skozi lokal s počasnimi koraki, pogledovaje zdaj na eno, zdaj na drugo stran. Ti obiski so bili edina stvar, pri kateri se je držal reda. Nekoč, ko je tako pregledoval kavarno, je nenadoma stopil k nekemu gostu, mu naročil celo buteljko in jo tudi plačal. To je storil samo zato, da bi ga oni občudoval. Kar pičilo ga je. Ni bil zdrav, če ni zagrešil kake oslarije. Vse mogoče je počel, da bi bil v središču pozornosti in da bi o njem govorili. Tako je dajal prijateljem, ki so potovali v tujino, že napisane razglednice s seboj. Prosil jih je, naj jih oddajo, ko bodo dospeli v to in to mesto. Ženskam je namreč lagal, da bo še ta teden odpotoval v Francijo ali Italijo (kamor je bil pač njegov prijatelj namenjen); z razglednicami jih je o svojem potovanju docela prepričal. V kinu je redno kadil, na plesih pa se je vedno prvi javil, če je šlo za kakšne družabne igre. Rad je bil v družbi vplivnejših in bogatejših veseljakov. Seveda so ga ti trpeli ob sebi samo zato, ker je znal občevati z ženskami in ker je vedno ustrelil kakega kozla. Za klovna jim je bil. Ob njihovih bodicah in zasmehovanjih je ostal Ferrari ledeno miren; delal se je, kot da jih je preslišal. »Večji pes vedno ogrize manjšega,« mi je nekoč trdo dejal. Sprejemal je zakone tega sveta in se ravnal po njih. Ni poznal solzavosti in je tudi ni trpel, preveč izsušen je bil v sebi.

Bahal se je tudi, da nikoli ne plača. Povsod, kjer so pobirali vstopnino, je prišel noter zastonj. Če ne drugače, pa tako, da je paznikom pri vratih stisnil nekaj malega v dlan. To je znal opraviti zelo hitro in neopazno. Vendar je poznal izjemo; če je pripeljal žensko. Takrat je molil blagajniku tisočake pod nos in izročal vstopnice, kar se je dalo dolgo, s prezirljivimi kretnjami. Ženske pa je vodil s seboj samo na gimnazije ali v »Sočo«, kjer ni bila vstopnina visoka. Na te plese,

kamor je zahajala plašna in neizkušena mladež, je rad pripeljal kako koketo, da sta se tesno objemala in poljubovala. Z neprikritim veseljem je prestrezal poglede nedolžnih deklet in zavistno občudovanje fantov.

Sem in tja je imel tudi svojo »babo«. Na koncu je menda z eno že dalj časa hodil, tudi unesel se je nekoliko. Redneje je začel zahajati v šolo, celo učil se je. Ko so že vsi njegovi prijatelji pričakovali, da se bo končno umiril, ga je spet premagala njegova nestalna, večno begajoča narava. Izginil je, ne da bi se od kogarkoli poslovil ali da bi komurkoli kaj rekel. Nikogar tudi ni preveč skrbelo zanj in nihče se ni jokal za njim.

Slišal sem, da je v Zahodni Nemčiji in da sijajno živi. Čul pa sem tudi govorice, češ da so ga videli v Italiji in da so ga komaj prepoznali. Da pijančuje, kvarta in berači.